

[Steffensen]

Det er jo centrum-demokraternes forslag fra sidste år, vi her drøfter, og derfor undrer det mig egentlig en lille smule, at det ikke var centrum-demokraterne, der tog initiativet til at fremsætte det igen, men jeg går ud fra, at det er ifølge en aftale, man har haft med forslagsstillerne til forslaget i år, at det skulle være sådan, og det er selvfølgelig også mindre væsentligt. Men der står jo også i bemærkningerne, at forslaget er identisk med det forslag, der sidste år blev fremsat af centrum-demokraterne, og i øvrigt er en del af centrum-demokraternes radiolovsforslag.

Kristeligt folkeparti blev også spurgt, om vi ville være medforlagsstillere, og når vi ikke er det, skyldes det, at vi har den principielle opfattelse, at det er ministeren, der bør kunne gøres ansvarlig for de forskellige ting, der foregår også i undervisningsafdelingen. Det ved jeg godt ministeren også kan, men man må altså erkende, at det reelt har været så som så med at få det gjort.

Kristeligt folkeparti har absolut sympati for forslaget, som vi også gav udtryk for det sidste år, da det var til behandling. Man kan med rette sætte spørgsmålstegn ved, om den gældende ordning har en bare nogenlunde rimelig funktion. Det mener vi ikke den har; erfaringerne viser jo, at det forslag, som er til behandling i dag, har sin fulde berettigelse.

Om det så kan blive bedre derved, at det er radiatorådet, der skal tage sig af det på den måde, at efterkritikken skal komme dér, kan man nok have sine tvivl om, men jeg medgiver, at bemærkningerne om disse ting jo i hvert fald nemt kan blive lige så effektive, når de falder i radiatorådet, som efter den øjeblikkelige ordning.

Derfor kan kristeligt folkeparti tilsige et positivt arbejde med henblik på at nå frem til en anden ordning af forholdene, end vi har i dag; det er absolut tiltrængt.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet har en god portion forståelse for dette forslags baggrund. Heller ikke vi er glade for den magtcentrering i ét sæt hænder som den, der er konsekvensen af, at undervisningsministeren er rekvirenten af undervisningsudsendelser og som sådan har den højeste bestemmelsesret over dem. Vi vil ikke benægte, at der er lavet både dårlige, ensidige og doktrinerende udsendelser på

undervisningsministerens ansvar, men det er unægtelig også sket i Danmarks Radios egen regie under radiatorådets ansvar.

Jeg skal bestemt ikke her stille mig op og kaste med sten, men det er en yderst farlig sag, at ministeren er den egentlige ansvarlige for TV-udsendelser. Når disse f.eks. skal betjene samtdsorienteringsundervisningen ude i skolen, kan det f.eks. ikke undgås, at der kan ske magtmisbrug, og navnlig ikke, at der kan opstå megen mistanke om samme, i højere grad end hvis uvildige organer fungerede som de reelle endelige dommere.

Men hvad værre er: skulle samtdsorienteringen komme til at omfatte reel oplysning om f.eks. kurderes eller baskeres vilkår, er vilkårene, at fremmede nationer, der udøver en uacceptabel behandling af mindretal, og som meget gerne vil have sig frabedt al PR-virksomhed omkring denne behandling, kan udøve et diplomatisk pres over for den danske regering og med held endda true med at stemme nej til EF-landbrugsordninger eller andre ordninger i EF, den danske regering måtte ønske, eller true med handelsboykot, måske lukke oliehaner. Regeringen er over for sådan pression ikke i den gunstige position, man er i på alle andre af Danmarks Radios virkeområder, nemlig at man kan afvise enhver pression – og skal og må gøre det – med henvisning til, at regeringen, ministeren, overhovedet ingen kompetence har på området. Altså er der god baggrund for dette forslag.

Men én ting skaber en nagende tvivl om forslagets kvalitet blandt os i retsforbundets gruppe. Er radiatorådet nu også den rigtige instans at udpege som den ministeruafhængige instans? Der kan nævnes mange grunde til at sætte spørgsmålstegn derved, bl.a. dette med hvordan det egentlig ligger med uafhængigheden: den måde, udpegelsen af rådsformand og råd foregår på i dag, er noget af det, der gør denne vurdering lidt dubiøs. Der kan også nævnes fortilfælde af med held udøvet politisk pression over for Danmarks Radio.

Uafhængigheden er vel ikke, hvad den burde være, men for mig er det nok mest magtpåliggende at fremholde én grund yderligere til betænkelighed: jeg ønsker at udbygge og fundere Danmarks Radios integritet som selvstændig, uafhængig institution. Da kulturministeren forleden her i tinget tog ord